

kommissionen og den pågældende medlemsstat om afvisningen med en begrundelse herfor.

EF-mærket er fabrikantens eller dennes repræsentants eller importørens bekræftelse af, at det pågældende legetøj er fabrikeret i overensstemmelse med de fælles standarder eller er typegodkendt.

Udover EF-mærket skal legetøjet eller emballagen være forsynet med identifikation af den for markedsføringen ansvarlige, dvs. fabrikanten, dennes repræsentant eller importør i Fællesskabet.

På legetøjet, dets emballage eller i en medfølgende brugsanvisning skal der tillige gøres opmærksom på eventuelle risici, der er forbundet med anvendelsen af legetøjet, samt på, hvorledes man undgår disse risici. Direktivet indeholder desuden forskrifter om supplerende advarseloplysninger for særlige typer af legetøj.

I de detaljerede gennemførelsesforskrifter vil der blive stillet krav om, at ovennævnte oplysninger skal være affattet på dansk.

ad § 12b, nr. 3

Bestemmelsen åbner mulighed for, at der opkræves betaling for arbejdet i forbindelse med udstedelse af typegodkendelse. Det er tanken at overlade det til typegodkendelsesorganerne at opkræve betaling for arbejdet i forbindelse hermed. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne ad nr. 4 nedenfor.

ad § 12b, nr. 4

Ifølge lovforslagets § 1, nr. 3, bemyndiger industriministerens statslige eller kommunale myndigheder eller private foretagender til at føre tilsyn med overholdelsen af reglerne i kapitel 4a. Dette er nærmere uddybet i bemærkningerne til § 1, nr. 3, nedenfor.

Artikel 8 i direktivet om legetøj pålægger fabrikanten en pligt til at kunne fremlægge en række specificerede oplysninger med henblik på kontrol. Hvis fabrikanten ikke er etableret i EF og ej heller har nogen repræsentant i EF, påhviler oplysningspligten importøren.

Med henblik på kontrollens gennemførelse skal kontrolmyndigheden uden retskendelse have adgang til fabrikations- eller lagerstedet, ligesom den skal kunne udtage prøveeksemplarer og fjerne dem med henblik på undersøgelser og afprøvninger.

Bestemmelsen indeholder hjemmel til, at industriministeren kan fastsætte regler om, at kontrolmyndighederne kan opkræve betaling for omkostninger forbundet med kontrol.

ad § 12b, nr. 5

Direktivet om legetøj pålægger i artikel 7 en medlemsstat, som konstaterer, at der er farligt legetøj på markedet, en pligt til at træffe alle fornødne foranstaltninger med henblik på at trække det farlige legetøj tilbage fra markedet og forbyde eller begrænse dets markedsføring.

I følge artikel 3 i direktivet om levnedsmiddelefterligninger har medlemsstaterne pligt til at træffe alle hensigtsmæssige foranstaltninger til at sikre, at deres kompetente myndigheder trækker alle de af direktivet omfattede produkter, der måtte være i handelen, tilbage fra markedet.

Udover at forbyde fortsat markedsføring bør det kunne påbydes den for markedsføringen ansvarlige at tilbagekøbe dette til en pris, der imidlertid normalt ikke bør være højere end anskaffelsesprisen for et tilsvarende – ikke farligt – produkt. Det bemærkes, at den pris, der rent faktisk af forbrugeren er blevet betalt for varen, ikke altid vil være relevant, idet påbudet om tilbagetagelse kan rettes til et tidligere led i omsætningskæden end den, der solgte produktet til forbrugeren.

Der bør endvidere være mulighed for at udstede påbud om, at det forhold, som er årsag til faren, afhjælpes, ligesom den for markedsføringen ansvarlige bør kunne pålægges efterfølgende at give oplysning om faren ved produktet og om, hvordan den kan forebygges.

Til nr. 3

Ifølge lovforslaget bemyndiger industriministerens statslige eller kommunale myndigheder eller private foretagender til at udføre tilsyns-, godkendelses- og kontrolforanstaltninger i medfør af de her omhandlede regler. Det er tanken at henlægge disse beføjelser til Forbrugerstyrelsen, dog således, at kontrollen med særlige egenskaber som henhører under andre myndigheders ressort skal føres af disse specialmyndigheder. Kontrollen med antændelighed vil således henhøre under Justitsministeriet, elektriske egenskaber under Boligministeriet, hygiejne og radioaktivitet under Sundhedsministeriet og kemiske egenskaber samt bakteriologisk kontrol af kemiske produkter under Miljøministeriet. Denne arbejdsfordeling svarer til den, der hidtil har været praktiseret i forbindelse med Forbrugerombudsmandens administration af de internationale notifikationssystemer for farlige produkter.

Såfremt der inden for speciallovgivningen findes særlige regler om kontrol med ovennævnte egenskaber, kan specialmyndigheden anvende disse, medmindre de er i strid med direktiverne om legetøj og levnedsmiddelefterligninger. Specialmyndigheden